

*Hồi Thứ Mười Chín***THIỆT LƯU KIẾM PHÁP**

Hàn Tiểu Tranh quỳ xuống tìm hai đoạn đũa gãy cắm dưới đất, nhưng đoạn thứ ba lại không tìm thấy, suy nghĩ một chút, chàng giơ chân kẻ chết lên xem, đoạn đũa kia xuyên thủng đế giày dạ hành, có dòng máu đỏ ứa ra.

Hàn Tiểu Tranh lắc đầu:

– Tội quá, tội quá, ta dùng phương pháp này hại mạng người, thực chẳng phải hành vi đại trượng phu.

Lam Tâm Nhi lúc này mới hiểu là do khúc đũa gãy tác quái, nhưng không biết Hàn Tiểu Tranh giăng bẫy lúc nào. Cô nào biết Hàn Tiểu Tranh từ thuở nhỏ thường bày trò này để bắt thỏ, chẳng qua bắt thỏ hoang không phải chỉ có vậy mà mất công hơn nhiều.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Lam Tâm Nhi biến sắc, Hàn Tiểu Tranh bảo:

– Đừng lo, chẳng có việc gì đâu.

Mặc dù Lam Tâm Nhi cảm thấy đối phương nhất định không bỏ qua việc họ mới hạ sát một mạng người, nhưng nghe Hàn Tiểu Tranh nói thế, cô cũng bình tĩnh lại.

Hàn Tiểu Tranh bước ra mở cửa, bên ngoài có bốn bạch y nhân đứng chờ. Kỳ thực chàng cũng chưa biết tính sao, nay lại thấy đối phương đến bốn người, bất giác e dè, tay cầm kiếm siết chặt.

Bốn bạch y nhân không nói câu nào, một người khoác trên tay một khăn vải lớn màu trắng, y rảo bước tiến vào, trải khăn ra cuộn quanh thi thể, vắt lên vai đi ra ngoài. Ba người còn lại thu dọn căn phòng, một người trong bọn nhìn thấy bình hoa trên song cửa sổ đã vỡ, liền chạy ra ngoài, chẳng bao lâu y đem vào một bình hoa mới!

Ba bạch y nhân im lặng dọn dẹp căn phòng gọn ghẽ ngăn nắp, thậm chí đến vết máu dưới đất cũng được chùi sạch, sau đó mới lui ra.

Thủy chung họ không nói một lời, như thể đã chuẩn bị trước để vào thu dọn thi thể. Chỉ có điều họ chưa biết kẻ chết là Hàn Tiểu Tranh hay người của họ. Lam Tâm Nhi không hiểu gì cả.

Đêm đó cả hai thay phiên nhau canh chừng, nhưng một đêm vô sự trôi qua.

Đến sáng, có người đến dẫn cả hai trở lại đại sảnh lần trước tề tựu, một số người khác cũng lục tục bước vào.

Khi Thần Thủ tiến vào, trong đại sảnh có tất cả mười hai người, sáu nam sáu nữ, Tả Chi Nhai và Mộ Dung Tiểu Dung cũng nằm trong số đó.

Hàn Tiểu Tranh thấy hai người, lại nghĩ đến những đêm sôi nổi vừa qua giữa chàng và Lam Tâm Nhi, bất giác cảm thấy khó chịu: “Chẳng biết hai người kia thế nào?”

Chàng thấy Mộ Dung Tiểu Dung và Tả Chi Nhai tay trong tay, trong bụng như nuốt phải thuốc đắng, lại nhìn sang các cặp khác, đều có vẻ ám muội.

Duy chỉ có một đôi đứng cạnh Hàn Tiểu Tranh là trừng mắt nhìn nhau, kiểm chuẩn bị xuất võ, tựa như giữa hai người có mối thù bất cộng đái thiên, nhất là cô gái kia, trong mắt ẩn hiện sát cơ. Hàn Tiểu Tranh than thầm: “Chẳng biết mười ngày qua, họ làm thế nào sống chung?”

Thần Thủ ngồi xuống chiếc ngai đặt tại phía Bắc, đằng hắng và cất tiếng:

– Cung hỉ chư vị còn sống sót, ta hy vọng kỳ tới gặp lại, các vị vẫn còn đứng nơi đây. Ta tin rằng võ công của chư vị đều đã tinh tiến không ít, cũng như có một số người hận ta không ít, ta không bận tâm đến điều đó, có ngày các vị sẽ cảm tạ lòng tốt của ta.

Nói đến đây, y giơ tay ra hiệu, từ trong bóng tối Vô Tâm lẳng lặng xuất hiện, tay cầm một số cuộn sách.

Thần Thủ nói:

– Hiện tại ta sẽ trao cho các vị võ công tâm pháp huyền ảo hơn một bậc, luyện hay không vẫn tùy ý các vị. Tuy nhiên chư vị nên biết kỳ này mà không luyện, hậu quả càng thê thảm hơn, cũng như những kẻ đã đứng chung với chư vị, mà bây giờ đã ngã xuống. Nói xong, y đứng dậy bước ra ngoài!

Vô Tâm phân phát cho mỗi cặp một cuộn sách, Hàn Tiểu Tranh phát hiện có người sau khi nhận lấy cuộn sách, trên mặt lộ nét cao hứng!

Tả Chi Nhai vẫn bình lặng, còn Mộ Dung Tiểu Dung nhìn sang Hàn Tiểu Tranh, cô như định nói điều gì.

Vô Tâm phát sách xong, liền có người dẫn mỗi cặp đi ra, trên đường đi có vô số bạch y nhân giám thị chặt chẽ, một cơ hội thoát thân cũng không có!

Lần này, phòng ở của mỗi cặp nằm chỗ khác, rộng rãi, thoải mái hơn, mỗi căn phòng vẫn có hoa tươi, đuốc đỏ.

Mọi thứ không khác mười ngày trước bao nhiêu, điểm duy nhất khác biệt là lần này võ công tâm pháp quả nhiên càng huyền diệu hơn, Hàn Tiểu Tranh đã nhìn ra dụng tâm của Thần Thủ, y dùng phương pháp ám sát để chọn anh tài!

Những người không có mặt trong đại sảnh hôm nay, nhất định đều đã chết, họ không thoát được bọ ám sát, còn Hàn Tiểu Tranh và Lam Tâm Nhi cũng may mắn mới qua được.

Do đó, lần này Hàn Tiểu Tranh quyết định ngày đêm tham cứu tập luyện võ học, để tránh trở thành kẻ bị diệt. Tuy Thần Thủ có âm mưu riêng khi xếp đặt như vậy,

nhưng đối với nhóm người bị bắt, vấn đề then chốt là bảo toàn tính mạng.

Với ngộ tính của chàng, rất mau chóng lĩnh hội phần võ học trong cuộn sách, Lam Tâm Nhi không khỏi phải thán phục. Võ công của hai người mỗi ngày tiến xa, tình ý đôi bên cũng gia tăng không kém. Tuy đó chưa phải là ái tình, nhưng cũng rất chân thành, cả hai đều biết mình cùng là người đồng thuyền, chỉ có cách cùng hợp tác mới mong thoát được.

Lam Tâm Nhi dường như rất mãn ý với tình trạng hiện tại, nên cô lúc nào cũng tỏ ra lạc quan vui vẻ. Cô vốn cô thân một mình không gì ràng buộc, do đó bị kẹt ở hoàn cảnh nào cũng chẳng thấy sao.

Còn Hàn Tiểu Tranh thì khác, đối với tính cách không thích bị câu thúc của chàng, mỗi ngày bị nhốt nơi đây đều là một sự khó chịu vô cùng. Chàng phát hiện ra tính cách của mình đã từ từ biến đổi không ít, thậm chí có đôi lần chàng đánh cả Lam Tâm Nhi, may mà cô vẫn tha thứ cho chàng.

Lại đến ngày thứ mười. Lần này, cả hai đã biết giờ tập kích sắp đến, do đó họ đều không ngủ, chỉ tắt đuốc, tay cầm binh khí, ngồi chờ tại giường. Thời gian từ từ trôi qua.

Hàn Tiểu Tranh tự bảo mình buông lỏng thân ý, buông lỏng thêm, chỉ có như thế chàng mới có thể có thân thủ đủ linh mẫn trong lúc xuất chiêu. Kể tập kích vẫn chưa xuất hiện!

Đã mấy lần, Lam Tâm Nhi định mở miệng, nhưng rồi lại dần xuống, cô hơi e sợ Hàn Tiểu Tranh bây giờ. Chàng mỗi ngày mỗi hỷ nộ vô thường. Còn cô thì ngược lại, mỗi lúc một y lại vào Hàn Tiểu Tranh, cô không còn tính cợt nhả như xưa, mà trở thành một cô gái nhu nhược, cần nương tựa và cần được vỗ về.

Tay cầm kiếm của Hàn Tiểu Tranh bỗng nhiên xiết chặt, bởi chàng đã nghe ra tiếng y phục trên không, nội công của chàng đã hơn lúc trước nhiều, nên mới có thể nghe ra âm thanh nhỏ như thế.

Chàng cầm tay Lam Tâm Nhi siết chặt, cô lập tức hiểu ý, hai mươi ngày kề cận nhau đã khiến cả hai đọc được ý của nhau qua cử chỉ.

“Ầm” một tiếng vang lớn, cánh cửa gỗ vỡ toan thành nhiều mảnh vụn!

Giữa tiếng vang, Hàn Tiểu Tranh và Lam Tâm Nhi cùng một lúc phi thân như tên bắn phóng ra cửa!

Hàn Tiểu Tranh tay tả phát lên, đã có một đạo kinh lực mạnh mẽ tuôn ra, đồng thời Thiếu Lưu kiếm cũng vung ra như một màn lưới ánh sáng. Phần Lam Tâm Nhi đặt tay lên vai Hàn Tiểu Tranh ấn nhẹ, mượn thế tung mình lên cao như chim én, ngọc tiêu từ trên không tấn công xuống, phối hợp rất khéo với thế công của Hàn Tiểu Tranh.

Nội gia chân lực của Hàn Tiểu Tranh nhả ra từ tay tả, nhưng chưa đánh trúng thực thể, hiển nhiên đối phương đã phòng bị trước. Chàng lại nghe thấy vài thanh âm

cao thế quỷ dị, vô số đạo hàn quang nhắm ngay trước ngực chàng.

Hàn Tiểu Tranh vận kiếm khí chắn ngang, có một loạt tiếng keng nhỏ vang lên, tựa như kiếm của chàng chạm phải rất nhiều ám khí nhỏ li ti. Hàn Tiểu Tranh mắng thầm: “Xem ra ta phải liều mạng!”

Chàng đánh bật ám khí của đối phương xong, lập tức khai triển liên tục hai mươi ba chiêu kiếm với tốc độ kinh người, cùng lúc ấy ngọc tiêu của Lam Tâm Nhi cũng lao vun vút xé gió, hợp cùng Thiếu Lưu kiếm trong thế công. Kiếm tiêu sát cánh, thanh thế quả đáng sợ!

“Xoẹt” một tiếng, tay áo đối phương đã bị kiếm của Hàn Tiểu Tranh xuyên thủng một mảnh! Trong tình thế bất đắc dĩ, đối phương thụt lùi một bước!

Hàn Tiểu Tranh vội tụ khí đan điền, hét lên một tiếng, đánh ra một luồng lực đạo hùng hậu!

“Bình” một tiếng, khung cửa không chịu được sức ép ngã xuống, bụi đất bay mịt mù.

Lam Tâm Nhi như hiểu ý Hàn Tiểu Tranh muốn thừa cơ trốn ra ngoài, tuy cảm thấy hơi mạo hiểm, nhưng bây giờ thì cô không phản đối ý kiến của chàng. Cô liền nhân cơ hội luồn ra ngoài, ống tay áo màu trắng của cô tạo ra một đường sáng đẹp mắt trong bóng tối.

Chiến cuộc từ trong phòng dờ ra ngoài phòng, bên ngoài là hành lang dẫn ra một hoa viên nhỏ. Hàn Tiểu Tranh biết bây giờ nhất cử nhất động của mình đều bị người giám sát, muốn nhân thể thoát thân thì quá khó, do đó chàng không định được chủ ý, chỉ muốn đánh đuổi đối phương. Hàn Tiểu Tranh hô khẽ:

– Tỉ dục song phi!

Lập tức Lam Tâm Nhi đổi thế, cùng Hàn Tiểu Tranh hợp thành một thể vừa tấn công vừa đề phòng cẩn mật, cả hai như chim chấp cánh bay lên, kiếm tiêu xẹt ánh sáng, như bao bọc toàn thân không chỗ sơ hở!

Một tiếng rên khẽ, kẻ tập kích lão đảo, hiển nhiên đã thụ thương, Hàn Tiểu Tranh không chùn tay, chưởng thêm một đạo kinh lực, lập tức nghe tiếng chưởng phong vun vút, kẻ kia “oẹ” một tiếng phun ra một búng máu lớn, té ngược ra sau!

Hàn Tiểu Tranh nhanh như chớp phóng đến, kiếm của chàng trong ánh sáng mờ mờ lóe lên ánh u quang huyền ảo!

Máu thịt văng ra, mùi máu tươi loang trong không khí! Kiếm của Hàn Tiểu Tranh vung lên, kẻ kia đã bị chém thành nhiều khúc!

Lam Tâm Nhi kinh hãi nhìn chàng, cô muốn nhắc chàng rằng đối phương đã chết, nhưng cô chợt nghĩ chẳng cần phải nhắc, chàng nhất định đã biết đối phương đã chết. Chàng điên cuồng phóng kiếm như thế chẳng qua để phát tiết cơn giận đên nén bao lâu nay trong lòng.

Cô lo lắng nhìn Hàn Tiểu Tranh, có cảm giác cô và chàng không phải cùng một loại người, dù rằng bây giờ hai người đã thân cận như thế, nhưng vẫn không thay đổi sự khác biệt ấy, nhưng khác biệt ở chỗ nào thì cô không nói được!

Hàn Tiểu Tranh hú một tiếng dài, một thủ cấp theo lưỡi kiếm bắn lên, sau đó chàng mới ngưng cơn chém giết!

Bỗng nhiên, lại có một bóng người phóng về phía Hàn Tiểu Tranh nhẹ như làn khói, chưa đến gần, bóng ấy đã nhả ra một luồng chưởng lực kinh người, tạo sức ép ngạt thở!

Hàn Tiểu Tranh giật mình không dám đón trực tiếp, lập tức thuận thế nhảy ra xa cách ba, bốn trượng mới tránh kịp.

Thân hình chưa kịp nghỉ, chàng lại cảm thấy một luồng kinh phong đầy sát khí ập đến! Thực là một đối thủ lợi hại!

Hàn Tiểu Tranh bất giác nổi cơn háo thắng, đề khí đốc toàn lực phi thân lên không. Thân mình xoay tròn trên không trung, chàng nhìn thấy Lam Tâm Nhi vừa tung mình lên!

Hai người giữa lưng chừng gặp nhau, tay tả Hàn Tiểu Tranh khoác lấy vai Lam Tâm Nhi, thân mình cô đổi thành thế từ trên đánh xuống!

Cả hai ghép thành một thể bằng một phương thức kỳ dị, từ trên không quất xuống. Tay tả Lam Tâm Nhi giương thẳng, tay tả Hàn Tiểu Tranh vòng ngang; kiếm của chàng xoắn tròn như gió, tiếng kêu xé lụa. Còn ngọc tiêu của Lam Tâm Nhi thì bất động, nhưng bám theo thế kiếm của Hàn Tiểu Tranh, bất ngờ đánh ra một chưởng.

Nhờ sự luyện tập nhiều ngày của hai người, lối đánh kỳ dị này tạo nên áp lực lớn cho đối phương!

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy chân lực trong thân thể dâng lên cuộn cuộn, đạt đến trình độ trước giờ chưa từng được!

Từ lúc hai người từ trên không đánh xuống đến lúc hai tay bắt nhau rất mau, nhưng bên trong có nhiều biến hóa phức tạp.

Đối phương ít nhất đã nghĩ ra cả chục cách phản ứng, nhưng y rốt cuộc chọn con đường khôn ngoan nhất là tránh né! Bởi y thực sự cảm nhận được nhất chưởng hợp bích của Lam Tâm Nhi và Hàn Tiểu Tranh sẽ tạo nên uy lực kinh hồn, y không nắm phần chắc có thể đỡ nổi chưởng này!

Ngay khi thân hình y vừa nhảy sang bên tránh né, hợp chưởng của Hàn Tiểu Tranh và Lam Tâm Nhi xuất ra với mười thành uy lực! “Bùng” một tiếng, mặt đất chấn động, ngay chỗ đối phương vừa đứng đã hiện ra một cái hố rộng nửa thước!

Kẻ tập kích bất giác sợ đổ mồ hôi! Y thầm kêu “may quá”. Vừa nói xong, y phát hiện mình đã bị kiếm khí và ngọc tiêu bao vây, tấn công không ngừng nghỉ.

Hàn Tiểu Tranh cũng thâm kinh ngạc, chàng chẳng ngờ võ công của mình và

Lam Tâm Nhi đã tinh tiến nhiều như thế! Chàng nghĩ cứ tiếp tục như vậy, đại khái trong vòng mười chiêu ắt có thể lấy mạng kẻ kia, nên tinh thần phấn chấn, thế kiếm càng linh hoạt! Chỉ nghe tiếng vun vút trong không gian cũng đủ lạnh người!

“Xoạt” một tiếng, kiếm nhanh như chớp đâm vào cánh tay tả đối phương, đồng thời ngọc tiêu cũng trực chỉ ngang hông đối phương.

Hàn Tiểu Tranh biết trong ngọc tiêu của Lam Tâm Nhi có chứa ám khí, nên nghĩ thầm “phen này tiêu đời con rùa đen nhà người!”

Đối phương cũng đủ thực lực, nhanh như chớp lạng mình tránh né, thân mình uốn khúc biến thế. Lam Tâm Nhi giật mình vội biến chiêu ngưng phóng ám khí, cô muốn để dành chiêu ấy đến lúc cần thiết nhất mới dùng đến.

Kiếm của Hàn Tiểu Tranh chạm vào tay tả đối phương, phát ra tiếng “keng”, như tiếng kim khí chạm nhau!

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Hàn Tiểu Tranh nhất thời phản ứng không kịp, liền thấy đối phương phản chưởng chộp lấy thân kiếm của chàng! Thì ra cánh tay tả của người này được chế bằng kim loại!

Hàn Tiểu Tranh bị đối phương giữ kiếm, không dám giằng mạnh vì sợ hủy kiếm, ngay lúc chàng do dự, một lưỡi kiếm nhọn phóng thẳng vào ngực chàng với tốc lực kinh hồn!

Nếu chàng lập tức buông kiếm thì có thể thoát thân, nhưng chàng không muốn chịu thua! Kiếm sắp đâm vào ngực Hàn Tiểu Tranh, bỗng có bóng người xẹt qua, một đạo huyết quang bắn ra như cầu vòng!

Người trúng kiếm lại là Lam Tâm Nhi! Kiếm đã cắm sâu vào lồng ngực của cô!

Cùng một lúc, ám khí từ ngọc tiêu xẹt ra, đối phương không ngờ cô lại lấy thân mình đỡ đòn Hàn Tiểu Tranh một kiếm, do đó y trở tay không kịp, đã không tránh được ám khí, hai đạo một tả một hữu trúng ngay cặp mắt của y!

Mọi việc xảy ra trong tích tắc, khi Hàn Tiểu Tranh hiểu ra, thì Lam Tâm Nhi đã trúng kiếm, kẻ địch thì rú lên một tiếng hai tay ôm mặt!

Hàn Tiểu Tranh bị phần xen lẫn, phóng cước đá liền hai mươi mấy chiêu! Đối phương thực đáng gờm, dù bị trọng thương song y nghe có tiếng tập kích, cũng điên cuồng chống đỡ! Nhưng dù sao y cũng đã mù hai mắt, làm sao chống cự được hai mươi mấy cước của Hàn Tiểu Tranh phát ra trong lúc giận dữ?

Chỉ nghe rõ tiếng xương cốt gãy lìa liên miên, đến lúc Hàn Tiểu Tranh dừng lại, người kia đã bị vỡ mười mấy khớp xương, đến hai đầu gối cũng đã nát, y đứng không vững liền khuỵu xuống!

Hàn Tiểu Tranh phóng ra một cước tối hậu, trúng ngay đốc kiếm của chàng, mà mũi kiếm đang chĩa về phía lồng ngực của đối phương, kiếm bay thẳng cắm vào quá nửa!

Hàn Tiểu Tranh không cần biết y đã tắt thở chưa, chẳng vội phóng đến vực này. Lam Tâm Nhi đang nằm dưới đất.

Lam Tâm Nhi gắng sức mở đôi mắt, kỳ thực bây giờ cô chẳng thể nhìn rõ Hàn Tiểu Tranh, nhưng cô có thể cảm thấy được ánh mắt lo lắng của chàng. Lam Tâm Nhi khẽ nói:

– Tỷ... tỷ tỷ... không xong rồi... không... không thể cùng... cùng đệ... ra khỏi... ra khỏi nơi đây, nhưng... nhưng ta vẫn... vẫn rất vui... rất vui. Tuy... tuy rằng đệ không xem... xem trọng tỷ tỷ...

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

– Không phải đâu, đệ làm sao dám coi thường tỷ tỷ? Chúng ta... chúng ta chẳng phải đã thành thân sao?

Chàng siết chặt bàn tay đang lạnh dần của Lam Tâm Nhi, như muốn giữ lại sinh mệnh của cô.

Lam Tâm Nhi nhoen miệng cười rất khó khăn, nôn ra một búng máu tươi, ướt thấm áo cô. Giọng nói của cô càng lúc càng nhẹ hơn:

– Đệ... đệ hãy hứa với ta một chuyện, được... được không?

Hàn Tiểu Tranh ra sức gật đầu.

– Đệ... đệ nhất định phải tìm cách... sống... sống còn để thoát khỏi nơi đây... bởi vì... vì sống còn mới là... là điều quan trọng nhất, nhưng... nhưng ta... ta không hề hối hận... hối hận đã bỏ qua một cơ hội... thoát thân...

Hàn Tiểu Tranh chỉ biết trầm mặc ôm lấy Lam Tâm Nhi, ôm lấy một sinh mệnh đang dần dần vượt đi.

– Có... có một điều ta... ta vẫn... vẫn giấu, định ngày mai sẽ nói cho... cho đệ biết, nhưng bây giờ, bây giờ thì không cần... nói nữa!

Cô khẽ nói tiếp:

– Ôm ta chặt thêm... chặt thêm chút nữa... lạnh... lạnh quá!

Chữ cuối cùng vừa thốt ra, thân hình của cô cũng ngã ra sau, nét mặt vĩnh viễn đông cứng.

Đó là một khuôn mặt đang cười, tựa như đang chìm đắm trong hạnh phúc, trong nét cười của cô hoàn toàn không có tơ hào tục khí của mỹ công, trông thánh thiện làm sao! Ánh mắt đơn thuần khoáng lên vẻ mông lung như sương phủ.

Có người khi sống không cảm nhận được hạnh phúc, đến khi sinh mệnh tiêu tan, mới nếm được vị hạnh phúc, điều này chẳng phải tàn nhẫn lắm sao?

Một cái chết xem ra ngẫu nhiên, mà thực ra nhất định là một điều tất nhiên trong một trò du hí đầy âm mưu, ngông cuồng và dã tâm của Thần Thủ, một chủ định cho nhiều sinh mệnh vô cố phải thành vật hy sinh.

Hàn Tiểu Tranh chưa từng đem lòng yêu Lam Tâm Nhi, giữa hai người không hề

có căn bản tương ái, nhưng không có nghĩa là chàng không trân trọng sinh mệnh của cô. Vả lại, chính cô đã chết thế cho chàng.

Tập kích không còn tiếp diễn, nhưng Hàn Tiểu Tranh biết chẳng phải do lòng từ tâm chợt đến của Thần Thủ, mà vì y đã thu hoạch được kết quả như dự định của trò du hí này, ắt là y rất hài lòng. Dem tử vong đổi lấy tử vong của một kẻ khác, một điều xem ra rất vô nghĩa, nhưng cũng vì thế mà nói lên tính tàn ác đầy máu lạnh của Thần Thủ!

Hàn Tiểu Tranh lặng lẽ đứng trong bóng tối một lúc lâu, chàng muốn để cho mình thực sự lắng xuống, để bình tĩnh suy nghĩ một số việc.

Chàng tin rằng lúc này chắc chắn có người đang ngắm ngẫm giám thị mình. Lam Tâm Nhi dặn chàng nhất định phải sống còn thoát ly nơi này, đây cũng là điều chàng hy vọng, nhưng khi mọi việc chưa ngã ngũ, dù có người muốn chàng ra đi, chàng cũng sẽ không đi.